

Tey nýta ikki saðil, men eitt skinn, sum brekaða barnið kann liggja á. Rørlurnar hjá rossinum mótarbeiðir spastisitetinum

nógv hjá Sóley, at hon er ikki til at stýra. Eg haldi at ríðingin hevur størsta týðningin fyri Sóley sálarliga. Hon er spent hvørja ferð hon veit, at vit skulu út til rossini. Og er tað ein ringur dagur hjá henni, so er hon altíð væluppløgd, tá hon kemur heim frá ríðing, sigur Sigrun Sivertsen.

Sigrun er móðir at tveimum øðrum børnum, sum ikki hava nakað brek.

Hesturin er terapeuturin

Eitt av hjálparfólkunum á ríðiskúlanum hjá Leif Berg er Turid Askam. Hon arbeiðir dagliga saman við einum øðrum hjálparfólki, Súsannu Martinsdóttir, sum er útbúgvin pedagogur.

Turid eigur ein fyra ára gamlan son, sum hevur vøddasvinn. Umframt at hjálpa øðrum børnum at ríða hevur Turid eisini sín son við tvær reisir um vikuna til venjing.

Hann er illa fyrri, klárar hvørki at ganga ella bera høvdið og so er hann deyvur eisini. Tey allar flestu børnini í Føroyum, sum hava vøddasvinn, eru deyv. Hetta er nakað sermerkt fyri Føroyar, sigur Turid Askam.

Eg merki ikki nakra líkamliga framgongd hjá honum av ríðingini, men tað er eitt upplivilti fyri hann. Hann verður glaður, tá vit fara til venjing. Eg trúgvi eisini tað hevur týðning fyri hann sálarliga, at hann sleppur at sita á rossinum, sigur Turid Askam.

Eg leggi serliga merki til summar dagar, tá hann hevur nógvir spenningar í

Brekað børn ríða hjá Leif

Rossið er terapeuturin

– Sóley er spastikari, hon er 11 ára gomul og hevur ríðið síðan 1990. Hjá einum spastikara er ongantíð talan um framgongd. Men ríðingin hevur seinkað afturgongdini og mentalt hevur tað nógv at siga fyri Sóley, at hon sleppur at ríða, sigur Leila Sivertsen, mamma Sóley's

JÚSTINUS EIDESGAARD
ÁKI HERMANSEN

Tá okkurt ikki er ein partur av tínum gerandisdegi, so hevur tú heldur ikki somu fortreytir at skilja hetta á sama hátt sum tey, ið hetta «okkurt» er ein partur av

gerandisdegnum hjá. Høvdur tú nakrantíð hugsað um, at ein, sum er bundin at einum koyristóli altíð er noyddur at hyggja upp til fólk, ella í besta lagi hyggja inn í eyguni á sitandi fólk, ongantíð hyggja niður og tá er hetta ikki meint í nega-

tivari merking.

Tá Sóley situr á hestbaki, er hetta einasta høvi hjá henni at verða hægri enn nakar. Eg trúgvi, at hetta hevur týðning fyri hana. Hon er í hvussu er spent, tær tvær ferðir um vikuna hon er til venjing við

rossinum hjá Leif, sigur Sigrun Sivertsen.

Sigrun er móðir at Sóley. Hon er 11 ára gomul og er spastikari. Sóley gongur ikki, men hon klárar at bera høvdið. Hon er ikki tað, sum ein kallar vælfungerandi brekað.

Tá ein er spastikari, so ber ikki til at tosa um mirakul ella undur, men ríðingin hevur hjálpt Sóley. Hon fær mykt vøddar nar. Onkuntíð hendir tað, at Almennastovan gevur okkum pausu, tá ongin jättan er. Tá spennan musklarnir so

Brekað børn úr Eysturoyinni luttaka eisini á ríðiskúlanum

Leif saman við tí eina hjálparfólkunum, Súsannu Martinsdóttir, pedagogi